

ЗОЛОТИЙ СТІЛ

1

Якось так сталося, що один тато залишився зі своєю донею сам: мама їхня потрапила в лікарню. Вечорами вони разом сумували за мамою, а коли сумуєш, то звісно, що потрібно: розважитися. Пізніше, коли дівчинка втомлювалася, вони обоє з татом помічали, що вікна їхні напрочуд чорні, що в хаті повітря стає густе і від нього починають важчати повіки. І щось солодке-солодке входить у груди, аж хочеться звестися навшпиньки, витягти вгору руки і, позіхаючи, рости й рости, скільки можна за один вечір.

— Розкажи мені казку, — попросила сонно дівчинка після того, як кілька разів вона отак потяглася, — бо щось той дядько Сон бариться.

Тато присунув стільця до ліжка.

— Розкажу тобі про стола, повного ласощів, — сказав він.

— Жив-був на світі хлопчик. Звали його... хто його й знає, як його звали.

— Хай його звать, як і тебе, — сказала дівчинка.

— Добре, хай його так і звать. Так от, був це такий собі звичайний хлопчик. Але не по-звичайному любив він поласувати...

То був інший час, як тепер. Тоді про ласощі діти тільки й мріяли. Якось він ліг спати й подумав:

«От якби мені приснився Золотий Стіл. На ньому повно ласощів, і то таких, про які тільки в книжках пишуть».

Лежить він, і йому здається, що крізь темне вікно безшумно вплив до нього темно-синій, майже невидимий птах. Хтозна і як, але опинився він на спині в того птаха і полетів. А потім десь і птах подівся, а він уже й сам стрибає з гори на гору. Стане на верхівці, а тоді як стрибне! За мить уже й на іншій горі опиняється. Отак він і йшов, отой хлопчик. Розженеться, розженеться і ф-ю-ю-їть! — поле-тів! А тоді знову: ф-ю-ю-їть! І знову — на іншій горі. Літав отак кілометровими кроками, а з неба дивився на нього Місяць. Коло нього сиділа Зіронька і дивилася й собі.

— Гей, Місяцю, — гукнув їм хлопець, — і ти, Зіронько, скажіть мені, чи туди я йду?!

— Туди, — всміхнулася Зіронька, — тільки не поспішай так, бо перескочиш через поле.

— Поле? — перепитав хлопчик. — Яке ж це поле?

— Поле із Золотим Столом.

І тільки вона це сказала, як він і справді побачив Поле. Воно світилося під місячним промінням, наче срібне. Дивне сяйво огортало його, а якраз посередині стояв Золотий Стіл. Коло нього спинилася прегарна дівчинка в білому платтячку. Вона теж була срібна і світилася.

«Оце так диво, — подумав хлопчик, — оце так красуня!»

— Хто ти, красуне? — спитав він. — Я тебе ніколи не зустрічав...

— Ну як же? — засміялася дівчинка. — Ану зирни на небо!

Хлопчик зирнув на небо — і справді: світився Місяць, всміхався Місяць, а коло нього, гей, ви, певне, здогадалися, коло нього таки не було Зірочки.

— Це ти спустилася до мене? — захоплено спитав хлопчик. — Це ти принесла той Стіл?

Дівчинка засміялася знову. Вона сміялася так, начебто дзвонили золоті дзвінки.

— Я завжди приходжу до вас, дітей, котрі люблять ласощі й не мають їх, — сказала вона. — От я й прийшла до тебе. Іди сюди. Тільки не дуже підстрибуй, а то перелетиш Поле і ніколи не покуштуєш моїх ласощів.

Але хлопчик хотів покуштувати тих ласощів. Він закусив губу, стис кулачки і, ледве-ледве перебираючи ногами, навшпиньки рушив до Зірочки. Він ішов, і Поле світилося. Ішов — і дівчинка всміхалася. І хлопчик був щасливий від того світла і від

тієї усмішки. Перед ним лежало чисте, залите сяйвом Поле, а на ньому повний дивовижних ласощів Золотий Стіл.

3

Дівчинка слухала казку дуже уважно. Вона аж рота розтулила.

— Тату, а цеє... — мовила вона. — Ну, я хочу сказати, ти поспробував тих ласощів?

Тоді тато розсміявся. Дочка не зовсім зрозуміла, чому він сміється, але їй і не треба було, адже казку розповідалося перед сном, а повітря в хаті вже було таке густе, що їй дихати хотілося рівніше й повільніше. А окрім того розчинилися двері і в них ніхто не ввійшов. Але вона знала вже, хто ввійшов: то мав обов'язково бути дядько Сон. А коли так, то їй вона могла спокійненько заплющити очі і, як той хлопчик, що потім став її татом, рушити на Поле. І вона заплющилась, і позіхнула, і дозволила дядькові Сну підтикнути під неї ковдру, а тоді взяла й рушила. Але вона не летіла. Йшла і смоктала пальця. Бо дуже їй дуже думала. Ото дивне Поле! Ото дивна дівчинка! Хіба так буває? В казках, може, й буває, а насправді як? Та й які такі небачені ласощі могли бути на тому Золотому Столі? Торт? Пфе, що таке торт? Вона, до речі, вчора їла торта — його може їй тато чи мама купити. Або цукерки, пфе, для чого їти так далеко за якимись цукерками? В магазині їх скільки хочеш. От би, гм... от би... зустрітися там

з Вовком. Бр-р-р, як страшно і як хочеться зустрітися з Вовком.

Вона йшла, було вже поночі, і Зірка сиділа коло місяця. А десь у темряві тихо йшов Вовк, і в нього були не зуби, а шоколадки. І дівчинка дуже захотіла з ним зустрітися...

4

Але ми забігли трохи наперед. Бо ніхто не знає, що оту казку про Золотий Стіл Вовк підслухав, сидячи під вікном у дівчинки. Був він тоді голодний, той чудний шоколадний Вовк, і блукав по вулицях разом із дядьком Сном. Дядько мав багато роботи: скільки воно є тих дітей і кожному заснути треба. Вовк був йому в той день Компаньйоном, бо йому теж було цікаво поблукати по сонних міських вулицях. От вони й спинилися з дядьком Сном, щоб послухати казку. Дядько Сон залишив його сторожити, коли буде кінець, а сам махнув до сусідських дітей. Він у той вечір так швидко затуляв дітям очі, що їхні мами аж почудувалися: ніколи так хутко їхні діти не засинали. А була тому причина проста: поспішав дядько Сон до нашої дівчинки. Адже та дівчинка цілий вечір сумувала разом із татом, і тому їй треба було віддати уваги більше.

Вовк же слухав, слухав казку й заслухався. Та оповідь схвилювала його, і він аж утору зирнув: світить Місяць, а коло нього — гарна ошатна Зірочка.

